

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΒ' — ΑΡΙΘ. 596

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ, διήγημα, ὑπὸ Α. Βικέλα.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΓΟΥΔΑΙΕΛΜΟΣ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ. μυθιστορία Ἡλ. Βερτέ. — Μετάφρασις Α. Β.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΟΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν τῷ ἐν Παρίσιος γνωστῷ *Συλλόγῳ τοῦ Σαιν-Σιμων* ἀνέγνωσε ἐπ' ἐσχάτων ὁ μαρκήσιος de Queux de Saint-Hilaire μετάφρασιν λίαν ἐπευφημηθεῖσαν τοῦ ἐν τῇ Ἑστίᾳ τὸ πρῶτον δημοσιευθέντος διηγήματος τοῦ κ. Δ. Βικέλα «Ἡ ἄσχημη ἀδελφή.» Ὁ λόγιος καὶ φιλέλλην μαρκήσιος ἔχει μεταφράσῃ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως διηγήματα, ἅτινα ἐδημοσίευσαν ἐν τῇ Ἑστίᾳ, πάντα δ' ὁμοῦ θὰ ἀποτελέσωσιν ἓνα τόμον προσεχῶς ἐκδοθῆσόμενον τύποις Διδότου.

Τὸ ἐν Λονδίῳ Πανεπιστήμιον ἀπεφάσισε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν κατὰ τὸ ἐνστάς ἔτος συμπληρουμένην πεντηκονταετηρίδα τῆς συστάσεως αὐτοῦ δι' ἰδρύσεως ἀνδριάντος τῆς Βασιλίσσης ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ διδασκηρίου. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο συστάθη ἐν ἔτει 1837, ὅπως ἐν αὐτῷ ἐξετάζονται οἱ τῶν περὶ τὴν πρωτεύουσαν ἐκπαιδευτηρίων μαθηταί. Ἐκτότε δὲ προσετέθησαν εἰς αὐτὸ τὸ Πανεπιστημιακὸν κολλέγιον (University College) μετὰ δύο σχολῶν (φιλοσοφικῆς μετὰ τῆς νομικῆς καὶ τῆς ἱατρικῆς), τὸ ἐκκλησιαστικὸν Βασιλικὸν κολλέγιον (Kings College) καὶ τὸ Νέον κολλέγιον (New College).

Ἐν Ἑλισγκόρτῃ ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον φινικὸν μελόδραμα, ἐπιγραφόμενον *Λορελέϊ*, καὶ ὑπέθεσιν ἔχον τὸν γνωστὸν γερμανικὸν μῦθον τῆς Σειρήνης τοῦ Ρήνου. Ἐμελοποίησεν αὐτὸ ὁ ὑπερβόρμημοντούτης καθηγγητὴς Φρειδερίκος Πάικιους.

Προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν Ἰένῃ «Ἱστορία τῆς καταλύσεως τῆς ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς θεοσεύας» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Graifswald Βίκτορος Σούλτσς. Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ ἐξιστορεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸν μέγαν καὶ δεινὸν ἄνθρωπον τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ρωμαϊκὴν θρησκείαν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου μέχρι τῆς λήξεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ δευτέρος τόμος θὰ ἐξιστορῇ τὰς τύχας τῆς ἀρχαίας θρησκείας ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τοῦ μεγάλου Ρωμαίου κράτους.

Τὸ τεῦχος τῆς ἐν Λονδίῳ ἐκδοδομένης *Κλασσικῆς ἐπιθεωρήσεως* (The Classical Review) τοῦ μηνὸς Ἰουνίου περιεῖχε πλὴν ἄλλων καὶ τὰς ἐπομένας περὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας πραγματευομένας διατριβάς: Ἀριστοφάνεια, ὑπὸ R.V. Tyrell. Περὶ τινῶν σχολικῶν ἐκδόσεων ἀρχαίων ἑλληνικῶν δράματων, ὑπὸ A. W. Verrall. Περὶ τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδοδομένης συλλογῆς ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ὑπὸ W. Sunday. Περὶ τῆς παλαιογραφίας ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ E. Maunde Thompson. Περὶ τῆς ἀγγλικῆς μεταφράσεως τοῦ περὶ δημοσίας οἰκονομίας τῶν Ἀθηναίων συγγράμματος τοῦ Boeckh, ὑπὸ L. C. Purser κλπ.

Ἐν τῇ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος

μακρᾷ μελέτῃ, ἣν ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ὁ κ. Βυρονόφ, πρῶτον διευθυντῆς τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς, εἰς συνεχῆ τεύχη τῆς Ἑπιθεωρήσεως τῶν *Δύο Κόσμων*, γράφει τινὰ καὶ περὶ τύπου: «Ἀνοίξατε ἐν οἰονόησιν σπουδαῖον βιβλίον, οἷον τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου, ἢ ἐφημερίδα τινὰ, ὡς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν Παλιγγεσίαν, τὴν Ἑστίαν, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι, πλὴν λέξεων καὶ ἀσχημάτων τινῶν διαφορῶν, τὰ ἄρθρα αὐτῶν εἰσι γεγραμμένα εἰς ἀρχαίαν γλῶσσαν, δι' ὅλικου ἀρχαίου, γαλλικοῦ φέροντος ἐνδύμα.» Περὶ τοῦ Ρωμηοῦ δὲ τῆς δημοφιλούς ἐμμέτρου ἐφημερίδος γράφει ὁ ἀρθρογράφος εἰδικῶς: Αἱ Ἀθηναὶ παρέχουσιν ἴσως μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τὸ ἀσύνθετος αὐτοῦ, παράδειγμα· μετὰ τῶν ἐν τῇ πόλει ἐκδομένων ἐφημερίδων ὑπάρχει τις γραφομένη ἐξ ὁλοκλήρου ἐμμέτρου. Οὐχὶ μόνον τὰ ἄρθρα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ εἰδήσεις, αἱ ἀγγελίαι, ἡ ἡμερομηνία καὶ ἡ ἐπιγραφή αὐτῆς εἰσι γεγραμμένα εἰς στίχους δεκαπεντασυλλάβους ἐν δημώδει γλῶσσῃ· ἐπιγράφεται ὁ Ρωμηὸς, καὶ δὲν εἶνε μὲν λίαν ποιητικῇ, ἀλλ' εἶνε διασκεδαστικώτατη.»

Ἐν Παρίσιος ἀπετεφρόθη κατ' αὐτὰς ἐν ὥρᾳ παραστάσεως τὸ μέγα θέατρον τοῦ *Κομικοῦ Μελοδράματος*, κατὰ δὲ τὴν πυρκαϊάν εὐρον οἰκτρὸν θάνατον πολλὰ θύματα. Ἐκ τοῦ θλιβεροῦ τούτου συμβάντος λαμβάνουσαι τὸ ἐνδόξιμον αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι λυπηροτάτην στατιστικὴν περὶ τῶν ἐν θεάτροις πυρκαϊῶν, ἐξ ἧς συνάγεται ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν πρὸ αἰῶνος ἀνεγερθέντων θεάτρων διεσώθη μέχρις ἡμῶν, ἀλλὰ πάντα ἐπυρπολήθησαν. Οὕτως ἐπυρπολήθησαν ἀπὸ τοῦ 1750 μέχρι τοῦ 1760 θέατρα τέσσαρα, ἀπὸ τοῦ 1760—1770 θέατρα 8, ἀπὸ τοῦ 1770—1780 11, ἀπὸ τοῦ 1780—1790 13, ἀπὸ τοῦ 1790—1800 15, ἀπὸ τοῦ 1800—1810 17, ἀπὸ τοῦ 1810—1820 18, ἀπὸ τοῦ 1820—1830 32, ἀπὸ τοῦ 1830—1840 30, ἀπὸ τοῦ 1840—1850 54, ἀπὸ τοῦ 1850—1860 76, ἀπὸ τοῦ 1860—1870 103, ἀπὸ τοῦ 1870—1880 169, καὶ ἀπὸ τοῦ 1880—1885 174, ἥτοι ἐνθὺς διαστήματος ἑκατὸν τριάκοντα πέντε ἐτῶν ἐπυρπολήθησαν ἐν ὅλῳ 724 θέατρα. Κατὰ τὰς καταστροφὰς ταύτας τὰ θύματα ἀριθμοῦνται εἰς 6573 ἄτομα. Δεινότεραι δὲ καὶ σημαντικώτεραι ὑπῆρξαν αἱ καταστροφαὶ τοῦ θεάτρου τῆς αὐστριακῆς πόλεως Καποδίστρια, τῇ 1794, καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν 1000 ἄνθρωποι, ἡ τοῦ τῆς Πετρούπολεως, ἐν ἔτει 1836, καθ' ἣν ἐκάρησαν 800, ἡ τοῦ τῆς Κωνσταντίνης, ἡ φοβερώτερα πασῶν, καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν 1670, ἐν ἔτει 1871 τοῦ θεάτρου τῆς Τιέντσιν καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν 600 καὶ ἡ τοῦ τῆς Βιέννης θεάτρου τοῦ Ringstrasse πρὸ τινῶν ἐτῶν καθ' ἣν ἐκάρησαν ὑπὲρ τοὺς 400.

Εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ἑορτῶν τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου ἐδιδάχθη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ φοιτητῶν αὐτοῦ ὁ *Οιδίπους Τύραννος* τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Τὸ θέατρον ἦν μεστὸν πλήθους, ἐν ᾧ διεκρίνοντο ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, οἱ ὑπουργοὶ καὶ τὸ διπλωματικὸν σῶμα. Ἡ διδασκαλία τοῦ δράματος ἔγενετο ἄνευ διαλειμμάτων διαρκέσασα περὶ τὰς δύο ὥρας, καθ' ὅλον δὲ τὸ διᾶστημα τοῦτο τὸ ἀκρατήριον μετ' ἀδιαπτώτου προσῆλξης παρηκολούθει τὴν παράστασιν. Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Βλάχου, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, εἶνε ἀκριθὲς καὶ γλαφυροτάτη. Μὴ ἀπομακρυνθεὶς τῆς λέξεως τοῦ πρωτοτύπου, ὁ μεταφραστὴς ἡδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ εὐκρινῆ ἰδέαν τῶν καλλωνῶν τοῦ Σοφοκλείου δράματος, ἐν ᾧ τὸ πάθος καὶ ὁ ἔλεος ἐναρμονίως συναναμείγνυνται ἐν γλώσσῃ καὶ ἐννοίαις αὐτὸ τοῦτο θεσπεσίας. Τὰ χορικά τοῦ δράματος ἐφάλησαν κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Γερμανοῦ Βέλ-λερμαν, ἧς ἡ ἐμμελὲς μεγαλοπρέπεια μετάγει τὸν ἀκροατὴν ἐνθῶν καὶ ἀναφρίσσοντα ἐκ συγκινήσεως εἰς τοὺς φαινοὺς τῆς ἀρχαιότητος κόσμου. Οἱ διδάξαντες τὸ δράμα νέοι καὶ τοὶ ἀπειροὶ τῆς σκηνῆς, ὑπεδύθησαν οὐχ ἥττον ἑκάστος τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον μεθ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας. Αἱ

σκηνογραφίαι, ὑπὸ τοῦ κ. Λάντσα σχεδιασθεῖσαι καὶ ἐκτελεσθεῖσαι, ἦσαν κάλλιστα, καινουργεῖς δὲ καὶ φιλόκαλοι, καίτοι οὐχὶ κατὰ πάντα ἀκριβεῖς ἱστορικῶς, ἦσαν αἱ στολαί. Ἡ παράστασις τοῦ *Οιδίποδος* πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῆς ἰδρύσεως ἐπιστημονικῶν διαγωνισμάτων, ὃν προέβητο τρόφιμοι τινες τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν τῆς πεντηκονταετηρίδος.

— Οἱ ἐν Ἀθήναις παρόντες γυμνασιάρχαι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἐλληνικῶν γυμνασίων συνήλθον ἐν τῷ Βαρβακείῳ ἵνα συσχεθῶσι περὶ τῶν βελτιώσεων, ἃς νομίζουσιν ἀναγκαῖας νὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὴν μέσσην ἐκπαίδευσιν. Οἱ συνελθόντες μετὰ τινα συζητήσιν, ἀπεφάσισαν ὅπως συστήθῃ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γυμνασιάρχων, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ πρακτικοῦ λυκείου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ διδασκαλείου Ἀθηνῶν, ἧτις θὰ ἀποστείλῃ ἐγκυκλίους πρὸς τοὺς γυμνασιάρχας, διευθυντὰς διδασκαλείων καὶ νομαρχιακῶν διδασκαλῶν, τοὺς τε ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, προσκαλοῦσας αὐτοὺς, ἵνα, ἀφοῦ συνενηθῶσι μετὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὧν προΐστανται, πέμψωσι μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τοῦ 1888 ὑπόμνημα, πραγματευόμενον περὶ τῶν ζητημάτων, ἅτινα θὰ ὀρίσῃ ἡ ἐπιτροπὴ καὶ παντὸς ἄλλου ζητήματος, συνδεομένου πρὸς βελτίωσιν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Τὰ ὑπομνήματα θὰ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις γυμνασιάρχον κ. Σακελλαρόπουλον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου θέλει ἀποσφραγίσῃ τὰ διὰφορα ὑπομνήματα, μετ' ἐπισταμένην δὲ μελέτην τῶν ἐν αὐτοῖς γνωμῶν θὰ συγκεντρώσῃ πᾶσας ταύτας εἰς ἓν γενικὸν καὶ ἐκτενὲς ὑπόμνημα. Τότε δὲ, κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουλίου, θὰ κληθῶσι πάντες οἱ γυμνασιάρχαι καὶ οἱ γυμνασιακοὶ καθηγηταὶ εἰς συνέδριον ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ εὐρύτερον θέλουσιν ἀναπτύχῃ καὶ ἀκριβεστέρον διατυπώσῃ αἱ γνώμαι αὐταὶ καὶ τὰ μέτρα, τὰ κρίνόμενα ἀναγκαῖα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.

— Ὁ φιλογενὴς κ. Ζάππας ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν πρῶτον τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐκ νέου, καὶ ἀναγγέλλει, ὅτι τὰ δύο διαγωνίσματα, ἅτινα ἐπρότεινεν, ὀρίξει νὰ γίνονται ἐπὶ θεμάτων ἱατρικῶν καὶ θεολογικῶν.

— Πολλοὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐδήλωσαν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἑορτῶν, ὅτι ἔχουσιν ἐτοιμοὺς πρὸς δημοσίευσιν διατριβὰς πρωτοτύπους, ἃς ἀφαιροῦσιν εἰς τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου. Αἱ διατριβαὶ αὗται δημοσιευθήσονται προσεχῶς εἰς ἓν τεῦχος δαπάνῃ τοῦ Πανεπιστημίου.

— Τὸ σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος παρόντος τοῦ κ. Ἰγούργου τῆς παιδείας, πολλῶν ἐν τοῖς γράμμασι ἢ ἐπὶ κοινωνικῇ τάξει διαπρεπύτων καὶ ἐκλεκτῶν ἄλλου κοινῶ ἐγένοντο αἱ εἰς τὴν γυμναστικὴν ἐξετάσεις τῶν ἐν τῷ Ἑλλ. Παρθεναγωγείῳ τῆς κ. Αἰκ. Λασκαρίδου μαθητριῶν.

Ἐν τῷ ἐξαίρετῳ τούτῳ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἐν ᾧ ἀπὸ ἐπταετίας ἦδη λειτουργεῖ ἄριστα ἡ μέθοδος τοῦ Φρόβελ, ἡ γυμναστικὴ ἀνήχθη εἰς τελειότητα ἀπαράμιλλον θεωρουμένη οὐχὶ ἀπλῶς ὡς μέσον ἐπιρρώσεως τῶν μυῶν τοῦ σώματος ἀλλ' ὡς συντελοῦσα εἰς τὸν γενικὸν παιδαγωγικὸν σκοπὸν τῆς μορφώσεως καὶ τελειοποιήσεως τοῦ ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς ἀδιαχωρίστως αποτελουμένου ἀνθρώπου, δὲν περιορίζεται εἰς τραχείας καὶ ἀποτόμους κινήσεις, εἰς βίαιας συστροφὰς τῶν μελῶν καὶ τοῦ κορμοῦ, καθιστῶσας βίαιαν τὴν θέλησιν, ἐκτραχυνούσας τὸ ἥθος.

Ὑπὸ τοὺς φαιδρὺς καὶ γοργοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τὸ σῶμα τῶν μαθητριῶν κινεῖται ἐρρυθμῶς· αἱ χεῖρες τεταμέναι, ἡ κοινοῦς, ἄλτρες καὶ κορύνες κρατοῦσαι, οἱ πόδες καὶ ὁ κορμὸς συνῶδὰ τῇ προστάγματι ἀνατείνονται, κινουῦνται ἢ στρέφονται πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ ὑψηλοῦτος κλειδοκυμβάλλου ἀδιάστως, εὐαρέστως ὡς ἐν τῷ χορῷ. τῆς μουσικῆς παρρησιᾶς εἰς κίνησιν, τοῦ μέλους ἐπενεργούντος ἐπὶ τῆς βελήσεως ἡ τοιαύτη γυμναστικὴ ἐπιρρωννύουσα τὸ σῶμα ἡμεροῖ ἅμα τὴν ψυχὴν καὶ διαπλάττει τὸ ἥθος.

Μετὰ τὴν γυμναστικὴν ἀσκήσεων ἐτελέσθησαν καὶ πολλὰ τῶν ρυθμικῶν παιγνίων, ἅτινα, ὡς γνωστὸν, πρώτη ἡ κ. Λασκαρίδου εἰσήγαγε παρ' ἡμῶν καὶ μόνῃ ἐφαρμοῇ. Ζωηρῶς ἡ βραδέως μελωδούντος τοῦ κλειδοκυμβάλλου, ἀναλόγως τοῦ θέματος, τὰ κοράσια ἄδοντα ἐξετέλεσαν διαφόρους χορούς μετὰ ποικιλμάτων κατὰ τὴν φροεβελιανὴν μέθοδον· αἱ στροφὰὶ δὲ ἐκείναι καὶ αἱ ἀντιστροφὰὶ ἦσαν ἀληθῆς καλλιτεχνήματα μιμητικῆ, οὐχὶ τυχαίως γινόμενα ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁματός καὶ τοῦ παιγνίου.

Τὸ κάλλιστον ἀναντιρρήτως μέρος τῆς ἑορτῆς ἐκείνης ἀπετέλεσαν οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ. Ἡ τράτα ὁ ὀνομαστός τῶν Μεγαρίδων κορὸν χορὸς, ὃν ἐκ φλωρίων ἀπαστράπτουσαι μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας ὀρχοῦνται, καὶ ὁ συρτός, ὁ γοργός καὶ προσφιλές ἐλληνικὸς χορὸς, ποικιλιθέντες ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον ὅπως ἐλλείψῃ ἡ μονοτονία τῶν αὐτῶν ἀμεταπτώτως εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ ὀπίσω βηματισμῶν, ἀλλὰ διατηρήσαντες τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα κατὰ τὸ μέλος καὶ τὸν ρυθμὸν ἐχορεύθησαν μετὰ χάριτος μοναδικῆς ὑπὸ τῶν νεαρῶν παρθένων ἁδουσῶν τὰ ἐπίτηδες δι' ἀμφοτέρους τοὺς χορούς ποιηθέντα πρὸς τὸ μέλος ἄσματα. Ὁ συρτός ἰδίως ἐξήγειρεν ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν ἐπανελήφθη ὑπὸ τὰ ραβδαῖα πάντων χειροκροτήματα.

Ἐν τέλει ἡ κ. Λασκαρίδου ἔτυχε θερμῶν καὶ ἐγκαρδίων συγχαρητηρίων πάντες ἀπῆλθον κατατελεσμένοι. Καὶ αὖθις δὲ περιφανῶς ἔνεγνωρίσθη ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου εἰς ὃ ἀφίερως τὴν βίον αὐτῆς ἡ διευθύντρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου.

— Ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἐξεδόθη τὸ 9ον τεῦχος τοῦ *Corpus Juris Civilis* κατὰ μετάρρσιν τοῦ κυρίου Ἡλία Λιακοπούλου. (Πρῶτον συμπληρώσεως Πανδεκτῶν). Περιεχόμενα: *Πρόλογος*. Διάταξις Ἰουστινιανῶν περὶ συνθέσεως τῶν *Πανδεκτῶν* ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀρχικαγγελάριον Τριτωνιανόν. Δευτέρα διάταξις περὶ τρόπου διδασκαλίας τῶν *Πανδεκτῶν*. Τρίτη διάταξις περὶ κυρώσεως τῶν *Πανδεκτῶν*. (μετὰ σημειώσεων ἐρμηνευτικῶν). — Κατάλογος τῶν νομοθετῶν καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν. Τὸ τεῦχος πωλεῖται εἰς τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἀντὶ μίας δραχμῆς.

— Ὁ ἐκδότης μουσικῶν ἔργων κ. Ζ. Βελουδίου ἐξέδωκε τὸ διακεκριμένον παρ' ἡμῶν μουσικοδιδασκάλου κ. Γ. Λαμπίρη νέον μελοδῆτριον διὰ κλειδοκυμβάλλου, ἐπιγραφόμενον «ὁ διάδοχος Κωνσταντίνος», συντεθὲν δ' «εἰς ἀνάμνησιν τῆς Α' Δεκεμβρίου 1886». Τὸ ἔργον τοῦ κ. Λαμπίρη κρίνεται ἐκ τῶν ἐπιτυχιστέρων αὐτοῦ.

— Ἡ συντάξις τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκιδδομένης ἀξιολόγου ἐλληνικῆς ἐφημερίδος «Σύλλογος», ἧτις ἀπὸ μακροῦ εὐδοκίμως ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἐλληνικῶν συμφερόντων, ἀνέλθε τὴν κατὰ δεκαπενθήμερον ἐκδοσὶν καὶ ἑτέρου περιοδικοῦ δημοσιεύματος τοῦ «Ἰστρου». Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἰδρῶν τὸ πρῶτον ἐν Γαλατζίῳ ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Ν. Γ. Δοσίου, ἥδη δὲ τῇ κοινῇ συμπαρίει τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ τῶν κ. συντακτῶν τῶν Συλλόγων ἀναπτυσσόμενον καὶ βελτιούμενον, θέλει τελεσφορώτερον ἐξυπηρετήσῃ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν ἰδρῶν, καθιστάμενον ἀνάγνωσμα ἐπαγωγὸν ἅμα καὶ ωφέλιμον εἰς τὸ πολυπλήρες ἐκεῖ ὁμογενὲς κοινόν. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ φύλλῳ ἤρξατο ἡ ἐν μεταφράσει δημοσιεύσεως σπουδαιότητας πραγματείας τοῦ ἡμετέρου κ. Δ. Βικέλα «Ἡ ἱδρυσις τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους καὶ τὰ σύνορα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Λαυράχῃ μέχρι τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίου» ἧτις τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Revue d'histoire diplomatique» τῶν Παρισίων.

— Ἐξεδόθη καὶ εἰς ἰδιαίτερον τομίδιον ἡ *κωμωδία* τοῦ κ. Δ. Κορομηλά «Ἡ πῶσις τοῦ ὑπουργείου», ἡ διδασκείσα ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Γ. Φύχα θεάτρου, καὶ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πυρκαϊᾶς, δημοσιευθεῖσα δὲ καὶ ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς *Ἐφημερίδος*. Τὸ ἔργον εἶνε ἀφιερωμένον ὑπὸ τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰουλίαν Γεωργίου Φύχα.

— Νέα σπουδαία ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Κρήτῃ ἐν τῇ ἐκεῖ χωρίῳ Ἀγ. Δέκα τῆς Μεσσαρίας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἀρχαιολόγου Φ. Ἀλεπ. Ἀνεκαλύφθη τ. ἔ. ἐν τεμάχιον συνθήκης μεταξὺ Κνωσίων καὶ Γορτυνίων μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν ΣΥΝΘΗΚΑ ΚΝΩΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων καὶ ἑτέρον τεμάχιον συνθήκης ἐπίσης συμμαχικῆς, συναφθείσης κατὰ τὸ 170 π.χ., μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Εὐμένους καὶ τῶν κρητικῶν πόλεων Γόρτυνος, Κνωσοῦ, Φαιστός, Λύττου, Ραύκου, Ἰεραπύτης, Ἐλευθερνῶν, Πολυρρηνίας, Συδρεττης, Λάπης, Ἀεοῦ, Πριανσοῦ, Ἀλλαρίας, Ἀρκαδίας, Κεράτου, Πραισοῦ, Λατοῦ, Βιάννου, Μαλλῶν, Ἰερωνίας, Χερσονάσου, Ἀπολλωνίας, Ἐλύρου, Ἰτρακλίας, Ἐλεῦνης, Ἀνωπόλεως, Ἡρραδίνης, Τάρρας καὶ Ἀπάρων. Ἡ σπουδαίότης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔγκειται καὶ ἐν τούτῳ, ὅτι μεταξὺ τῶν ὀνομαζομένων τῶν πόλεων, ἃς ἀναφέρει, ὑπάρχουσι καὶ τινες, ὡς λ.χ. τῆς Ἰερωνίας καὶ Ἐλεῦνης, τῶς ἄγνωστα.